

A SZÁZNEGYVENKÉT ÉVES ADY SZONETTJE

Fülembe forró ólmot öntsetek,
Szürke-országnak vagyok a királya,
Bús dalba kezdek, lenézek az árra,
És várok néma, öreg könnyeket.

Egy Irán-szagú szittyá, vad sereg,
Boros kedvvel száll perzsa paripákra,
Bajjal születtek, íme, itt az ára:
Garmadával hullnak, mint levelek.

Egy perc és meghal minden bennetek.
Tobzódik lent a Pokol karneválja,
Parfümjé szálldos csókosan körül.

De asszony, ember lelke föllebeg,
Édes-ernyedten megváltásra várva...
Isten Illésként elvisz és örül.